

Jakub: Pječeny a šunku —

Krasa (zadžeři jemu hubu): Hlěče něšto!

Pilk (k Jakubej): Was drje lóštujě, go cyte zamoženy ke kukecarnu jědžě. Je dha naš kuzez snadž hrosci k tomu přeprosyt, zo bychu so natykali, douž so jim žoldk njeputkujě. Woprasće so tola lěkarja hač je škódněško na swěće, hač so nimu měry najěc'a natykac'!

Krasa: To maš prawje.

Pilk: Tuž tola skónčeny nawukuce, Jakubje, zo je z pječenyjimi bohacě napjilyjane blido mordariška djěna; někajki stary filosofa je djě něhdy prajit: „Jěmy, zo bychmy žiwi byli, a njejamy žiwi, zo bychmy so najědli.“

Krasa: Hawa tajkim stowam, přecelko! Pój, daj so wobjinae! To je najrynsě hróněko, kotrej čas žiwojinaja zastysach. Jmy žiwi, zo bychmy jědli, a njejěmy, zo bychmy — khort, tak so tola